

grundede særlig sit Standpunkt ved, at man maatte modarbejde saadanne Angreb paa Statskassens Indtægter, og han mente ogsaa, at man burde bruge en Del af Pengene til Tiendeafløsningen. Jeg skal dertil sige, at for mig kan Tiendeloven blive, hvor den er. Naar blot Befolkningen faar en klækkelig Nedgang paa Toldloven, har jeg ikke noget mod, at den klamme Haand bliver hvilende over Tiendeloven. Det ærede Medlem for Odense (Scavenius) syntes nu at have fortrudt sin Udtalelse om, at Regeringen vilde standse de direkte Skattelove, han syntes at have faaet et lysere Blik paa Forholdene. Han udtalte, at han følte sig overbevist om, at de bevarende Elementer i Befolkningen vilde kunne enes om de foreliggende Love, saavel de direkte Skattelove som Toldloven. De bevarende Elementer ere i dette Tilfælde Byernes og Landets konservative Elementer, der ville holde paa det bestaaende, de Goder, som de hver for sig have. Alle de andre Dele af Befolkningen, særlig de Dele, som kunde ønske en Forandring i Skattelovene, specielt den uretfærdige Toldlov, fortjene ikke Navnet: bevarende Elementer. Til Trods for det ærede Medlems Udtalelser have de dog vedblivende Ret til at arbejde for en langt humanere Toldlov end den nuværende. Jeg vil haabe, at Flertallet her vil fastholde, at det foreliggende Forslag er det mindste, man kan gaa ind paa, selv om man fra anden Side kunde falde paa at slaa det sammen med de opløsende Elementer. Det er ikke saa mange Aar siden, det ikke blot var Socialdemokraterne, der vare de nedbrydende Elementer, fra flere Sider fik ogsaa Venstre Skyld for at være det. Men saavidt jeg kunde forstaa paa det ærede Medlem for Odense, var det ikke nu Venstre, han sigtede til. Han mente aabenbart at kunne samle flere under de bevarende Elementer, end tidligere var Tilfældet. Jeg haaber dog, at Folketinget vil bevare den fornødne Rygrad til at staa mod eventuelle Fristelser og Sirenesange fra denne eller hin Side, saa at det ikke gaar ind paa en Toldlov, der ligner en barberet Puddel mere, end den, vi have under Behandling, i Forvejen gør.

Alberti: Det var da virkelig rart, at det ærede Medlem for Slagelse (Køedt) er kommet til Kræfter igen; men det vilde have været ønskeligere, om han var kommet det før; thi alle de Betragtninger, det ærede Medlem gjorde gældende, hørte naturligt hjemme i den Diskussion, der blev

afsluttet i Fredags. Jeg for mit Vedkommende skal dog ikke beklage mig derover; det giver mig kun den Tilfredsstillelse igen at debattere disse Sager med det ærede Medlem for Slagelse. Jeg haaber, at denne Lejlighed ofte maa gentage sig. For saa kunde det maaske være, at det tilsidst kunde gaa op for det ærede Medlem for Slagelse, at han slet ikke kan fremføre de Beviser, han endnu i Dag mener, at han kan fremføre. Men af en anden Grund synes det mig at være uheldigt, at det ærede Medlem først i Dag kommer frem med sin Imødegaaelse. Thi der kunde være sket en forfærdelig Ulykke, for det ærede Medlem tror dog vel selv paa, hvad han har staaet her og sagt i Dag, og han maa derfor kunne se, hvilken forfærdelig Ulykke der kunde være sket, forudsat altsaa at han tror paa, hvad han stod og sagde, hvilket jeg ikke betvivler. Han maa jo dog deraf slutte, at hvis han var kommen med alt dette i Fredags, havde Afstemningen i Fredags kunnet faa et helt andet Resultat, og den kære Brændevinskat kunde være lyslevende endnu. — Imidlertid, det siger sig selv, at det ærede Medlem maatte have et Par Dage til at samle Kræfter, saaledes at han igen kunde optræde med sin Argumentation. Det er der ikke noget at sige til. Derimod kunde der være noget mere at sige til alle de store og grove Ord, det ærede Medlem kom frem med, blandt andet dette, at det plejer at være en Erfaring, at den, som bygger sin Argumentation paa store og grove Ord, har i Reglen Uret. Det ærede Medlem sagde om mine Udtalelser i forrige Uge, at jeg fremførte dem med Sikkerhed i Tønen og Varme i Overbevisningen, men med en enestaaende Upaalidelighed. Det første er rosende, det sidste mindre rosende. Har jeg fremført mine Udtalelser med Sikkerhed i Tønen og Varme i Overbevisningen, har det selvfølgelig alene været, fordi jeg havde den fulde Overbevisning, at naar jeg udtalte noget positivt, var dette positive rigtigt, og naar jeg udtalte nogen Tvivl, var denne Tvivl vel begrundet. „En enestaaende Upaalidelighed“ fremførte jeg mine Udtalelser med. En enestaaende Upaalidelighed! Det ærede Medlem maa have en ganske mærkværdig Tiltro til andre ærede Medlemmers Glemsomhed. Hvorledes var det, det gik i forrige Uge? Det gik saaledes, at jeg stillede en Række Spørgsmaal til det ærede Medlem, for at han i sit Svar skulde klare forskellige Tvivl, jeg havde, og jeg stillede Krav om, at hans Svar gerne skulde være ledsagede af Be-